

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4100899576
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4100899576.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: O. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, XXX XX E., zastúpeného: JUDr. Karol Spišák, advokát so sídlom Bajkalská 5/C, 831 04 Bratislava, proti žalovanému: U. A. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, XXX XX E., zastúpenému: Advokátska kancelária STOKLASA & STOKLASOVÁ, s.r.o., Farská 25, 949 01 Nitra, IČO: 36 856 282, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 10 000 USD s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 30. júla 2021 č.k. 15C/121/2000-384, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný má nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. V predmetnej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 10 000 USD spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % od 06.08.1997 do zaplatenia. Dôvodil, že žalovaný, ako konateľ spoločnosti T. s.r.o., prevzal dňa 05.08.1997 od žalobcu zálohu v uvedenej výške podľa zmluvy o dielo č. 2072/97, avšak túto nepoužil ako čiastkové plnenie žalobcu - objednávateľa podľa zmluvy o dielo, nevložil ju do firmy, nezaúčtoval ju a ani ňou nezaplatil žiaden stavebný materiál ani realizované práce. Žalovaný tvrdil, že nie je pasívne vecne legitimovaný, keďže v čase prevzatia zálohy bol konateľom spoločnosti T. s.r.o., s ktorou bol žalobca v zmluvnom vzťahu. Ako konateľ vystupoval aj pred žalobcom, ktorý mu zálohu ako konateľovi odovzdal a on ju ako konateľ prevzal. Preto mal žalobca správne žalovať spoločnosť T., s.r.o. Ďalej tvrdil, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný, keďže po odovzdaní zálohy v sume 10 000 USD bolo žalobcovi spoločnosťou T. s.r.o. v roku 1997 vystavených niekoľko faktúr, a ak v nich predmetná suma nebola zaúčtovaná, o tom sa žalobca ešte v roku 1997 dozvedel. Preto subjektívna premlčacia doba 2 rokov uplynula ešte pred podaním žaloby. Poprel, že predmetnú zálohu nevložil do firmy a tvrdil, že z nej bol nakúpený stavebný materiál, ktorý si žalobca odmietol prevziať.

2. Súd prvej inštancie po prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa 10. augusta 2017 č.k. 15C/121/2000-205, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 10 000 USD do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Na odvolania žalobcu a žalovaného Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 29. novembra 2019 č.k. 6Co/147/2018-267 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch uviedol že v preskúmvanej veci došlo k zásahu do práva odvolateľa - žalovaného na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhované dôkazy, a to výsluch svedkov C. A., W. M., O. A., A. K., A. Q., W. D., J. Y., Z. P. na okolnosti uvádzané na č.l. 168 spisu. Tento procesný postup súdu prvej inštancie mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu veci z hľadiska tvrdenia odvolateľa. Pokiaľ ide o odvolateľa -

žalobcu, rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti zamietnutých úrokov z omeškania neobsahuje riadne odôvodnenie, je nezrozumiteľné, nie je zmysluplné a logické, súd prvej inštancie nevysvetlil, akými úvahami bol vedený a na základe akých skutočností v tejto časti žalobu zamietol.

3.1. Súd prvej inštancie v poradní druhým rozsudkom žalobu zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 13 ods. 1, 2, § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 215 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3.2. Po vykonanom dokazovaní a ustálení skutkového stavu súd prvej inštancie konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Vychádzal pritom z nespornej okolnosti, ktorá ani vykonaným dokazovaním nebola vyvrátená a ani žiadnou stranou rozporovaná, a to, že sumu 10 000 USD žalobca odovzdal a žalovaný prijal ako zálohu zo zmluvy o dielo č. 2072/97 uzavretú medzi žalobcom a spoločnosťou T. s.r.o. V čase prijatia zálohy bol žalovaný konateľom spoločnosti T. s.r.o. a osobou oprávnenou preberať od žalobcu platby zo zmluvy o dielo. Pritom žalobca konštantne od začatia konania až dosiaľ tvrdil, že peniaze odovzdal žalovanému, ako štatutárovi firmy a zároveň ako zálohu. A to napriek tomu, že žalovanému sa v priebehu sporu nepodarilo bez rozumných pochybností preukázať (aj keď sa o to snažil), že prijatú zálohu do firmy T. s.r.o. vložil, respektíve, že ju celú zohľadnil v rámci realizovaných prác alebo zakúpeného materiálu. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, ktorá poukazuje na nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie, keďže nesporne konal, a pred žalobcom v rámci prijatia zálohy vystupoval, ako štatutár firmy v rámci platne uzavretej zmluvy o dielo.

3.3. Zaoberal sa alternatívnym výkladom vzťahu sporových strán zo strany žalobcu, podľa ktorého žalovaný v právnom vzťahu v podstate vystupoval ako fyzická osoba a konal iba sám za seba, ktorú interpretáciu podporuje samotný fakt, že žalobca zdanlivo podal žalobu na žalovaného ako fyzickú osobu (zdanlivo preto, že z obsahu žaloby vyplýva opak), ako aj listinný dôkaz nachádzajúci sa na č.l. 3 spisu, a to prehlásenie žalovaného, že prijal od žalobcu zálohu, v ktorom k svojej osobe - titulu, menu a priezvisku uvádza rodné číslo a číslo občianskeho preukazu. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že tento výklad je v priamom rozpore so skutkovými tvrdeniami sporových strán, ktoré zhodne uvádzali, že žalovaný prijímal hotovosť ako zálohu zo zmluvy o dielo a ako konateľ spoločnosti T. s.r.o. Tento záver podporujú ďalšie skutočnosti, a to napríklad, že v spore nebolo nijakým spôsobom preukázané, že medzi stranami mohol byť ešte iný právny vzťah, ktorý by zo strany žalobcu odôvodňoval odovzdanie sumy 10 000 USD žalovanému, a aj fakt, že sám žalobca aj v priebehu celého konania sp.zn. 17C/237/2000 dôvodil odovzdanie predmetnej sumy žalovanému ako konateľovi v rámci zálohy na stavbu garáže. Aj keď Krajský súd v Nitre v rozsudku zo dňa 23. februára 2016 sp.zn. 15Cob/97/2015 uviedol „...z písomného prehlásenia o prevzatí sumy 10 000 USD U.. A. S. od žalovaného dňa 05.08.1997 nevyplýva, že pri preberaní tejto sumy konal v mene žalobcu ako jeho vtedajší štatutárny zástupca.“, v tomto konaní bol zisteným skutkovým stavom preukázaný opak. Zároveň uviedol, že nie je právnym názorom Krajského súdu v Nitre vo veci sp.zn. 17C/237/2000 viazaný.

3.4. Súd prvej inštancie poukázal na úpravu štatutárnych orgánov obchodných spoločností účinnú ku dňu odovzdania žalovanej sumy, ustanovenie § 13 a 133 Obchodného zákonníka. Považoval za nesporné, že žalovaný bol v čase prijatia zálohy konateľom spoločnosti, keďže to vyplývalo z Obchodného registra SR, pričom oprávnenie žalovaného vyplývalo aj zo zmluvy o dielo. Konštatoval, že ak je konanie štatutárneho orgánu podľa § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka konaním spoločnosti, tak za porušenie povinností spoločnosťou nezodpovedá konateľ, alebo konateľ spoločne a nerozdielne spolu so spoločnosťou, ale konateľ zodpovedá spoločnosti. K tomu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky v obdobnom prípade pod sp.zn. 33 Odo 305/2004.

3.5. K námietke premlčania vznesenej žalovaným súd prvej inštancie uviedol, že v prípade, ak by na strane žalovaného vystupoval pasívne vecne legitimovaný subjekt, bolo by nutné sa touto námietkou podrobne zaoberať. Keďže žalovanému sa skutkovými tvrdeniami, zvyklosťami v obchodnom styku, ako aj výpoveďou svedkyne C. A. podarilo preukázať, že záloha žalobcu mala byť zaúčtovaná už v najbližšej faktúre vystavenej spoločnosťou T. s.r.o., pričom faktúrami z roku 1997 (aj keď väčšina bola súdu predložená až na poslednom pojednávaní), javí sa, že tieto skutočne boli vyhotovované na mesačnej báze a žalobca (pokiaľ mal možnosť sa s nimi oboznámiť) sa o tom, že nie všetky jeho zálohy boli v predmetných faktúrach zohľadnené, mal dozvedieť ešte v druhej polovici roku 1997. Subjektívna premlčacia lehota by potom žalobcovi uplynula pred podaním žaloby a jeho nárok by bol premlčaný. Túto okolnosť však nepovažoval za dôvod zamietnutia žaloby, pretože sa primárne zaoberal pasívnou vecnou legitímáciou žalovaného, a jej absencia bola príčinou zamietnutia žaloby.

3.6. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP. Pretože žalovaný bol v konaní plne úspešný, má proti neúspešnému žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov

konania v plnom rozsahu. Súčasne nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, pre ktoré by súd nemal žalovanému nárok na náhradu trov konania priznať. Uviedol, že o výške trov rozhodne vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

4.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 000 USD s úrokom z omeškania vo výške 17,60 % ročne zo sumy 10 000 USD od 06.08.1997 do zaplataenia, a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania plnej výške. Dôvodil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP.

4.2. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Považoval to za rozporné s predchádzajúcim rozsudkom zo dňa 10.08.2017 č.k. 15C/121/2000-267, ktorý bol odvolacím súdom zrušený výlučne z dôvodu nevykonania dôkazov výsluchom svedkov. Súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý nevytkol nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 13.11.2018 sp.zn. III. ÚS 191/2018, na predbežné právne posúdenie uvedené do zápisnice z 12.04.2021 a na výsledok posledného pojednávania dňa 12.07.2021, pred vyhlásením rozsudku. Tvrdil, že súd prvej inštancie v priebehu konania nespochybnil pasívnu vecnú legitímáciu, ktorú počas trvania sporu nespochybnil nikto. Skutočnosť, že žalovaný pri preberaní žalovanej sumy vystupoval ako konateľ spoločnosti T., s.r.o. nebola predmetom doplneného dokazovania, naopak dokazovaním sa potvrdilo, že žalovaný prebratú sumu do spoločnosti T., s.r.o., nikdy nevložil. Zamietnutím žaloby po viac ako 20-tich rokoch trvania sporu z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie bolo porušením jeho práva na spravodlivý proces.

4.3. Namietal, že z dôvodov rozsudku nevyplýva, ktorou skutkovou podstatou bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka sa súd prvej inštancie spravoval a vyvodil záver o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, preto je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, arbitrárný a nezákonný. Poukázal na Eurokódex komentár k § 451 Občianskeho zákonníka autora JUDr. U. L., CSc. a nález Ústavného súdu SR z 02.03.2016 sp.zn. II. ÚS 620/2015. Odôvodnenie napadnutého rozsudku v rozsahu necelých troch strán považoval za nezodpovedajúce aplikačným požiadavkám súdnej praxe.

4.4. Uviedol, že konanie bolo prerušené do právoplatného skončenia konania vedeného tým istým súdom pod sp.zn. 17C/237/2000 o zaplataenie sumy 32 621,85 eura s príslušenstvom, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom zo dňa 09.04.2015 č.k. 17C/237/2000-545 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra zo dňa 23.02.2016 č.k. 15Cob/97/2015-579. Poukázal na dôvody oboch rozhodnutí, z ktorých vyplýva, že kompenzačná námietka vo výške 10 000 eur uplatnená žalovaným (žalobca v tomto konaní) nebola súdmi akceptovaná práce z dôvodu, že predmetná suma sa preukázateľne nepremietla v účtovníctve žalobcu (T. s.r.o.). S poukazom na § 194 CSP tvrdil, že súd prvej inštancie bol výsledkom konania sp.zn. 17C/237/2000 viazaný vzhľadom na dôvody prerušenia.

4.5. Tvrdil, že výsledky dokazovania potvrdzujú, že žalovaný použil sumu 10 000 USD pre svoj vlastný osobný prospech, preto je irelevantná argumentácia súdu prvej inštancie, že pri preberaní sumy 10 000 USD vystupoval ako konateľ spol. T., s.r.o., vzhľadom na špecifiká daného prípadu a výsledok právoplatne skončeného konania vedeného pod sp.zn. 17C/237/2000. Žalovaný mohol vystupovať pri preberaní sumy 10 000 USD ako konateľ spol. T., s.r.o. účelovo, aby od žalobcu predmetnú sumu vylákal a aby to vyzeralo tak, že sumu 10 000 USD aj skutočne vložil do spol. T., s.r.o. Je to zjavné z toho, že pri uhrádzaní zálohových platieb za vykonané práce v hotovosti spoločnosti T. s.r.o. boli žalobcovi vystavované príjmové pokladničné doklady (celkom 10). Dňa 05.08.1997 žalobca odovzdal spol. T., s.r.o. zálohu vo výške 400 000 Sk a bolo mu vystavený príjmový pokladničný doklad s pečaťou spoločnosti a podpisom žalovaného ako konateľa. V ten istý deň žalobca odovzdal žalovanému sumu 10 000 USD a bolo mu vystavené čestné prehlásenie o prevzatí sumy 10 000 USD, ktoré podpísali obidve strany ako fyzické osoby. Konaním žalovaného tak, mohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, alebo sprenevery podľa § 213 Tr.zák. alebo iného trestného činu a takéto konanie nesmie požívať akúkoľvek právnu ochranu.

4.6. Namietal, že rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.09.2004, sp.zn. 33 Odo 305/2004 nedopadá na danú vec z dôvodu, že bolo preukázané, že žalovaný nikdy nevložil sumu 10 000 USD do spol. T., s.r.o. a použil pre svoju vlastnú súkromnú potrebu. Ďalej z dôvodu, že konanie bolo prerušené do doby právoplatného skončenia konania vedeného pod sp.zn. 17C/237/2000. Navyše žalobca dňa 05.08.1997 prvý krát odovzdal sumu 10 000 USD žalovanému a druhý krát ju musel zaplatiť spol. T., s.r.o. v zmysle právoplatného rozhodnutia vydaného v konaní sp.zn. 17C/237/2000. Tiež preto, že súdy počas viac ako 20 rokov nikdy nespochybnili vecnú legitímáciu strán sporu a existuje dôvodné podozrenie, že žalovaný pri preberaní predmetnej sumy len podvodne predstieral, že koná v mene spoločnosti.

4.7. K otázke premlčania upozornil na Eurokódex komentár k ust. § 107 Občianskeho zákonníka od autora JUDr. U. L., CSc. Tvrdil, že ak by sa preukázalo, že záloha bola vložená do spol. T., s.r.o. a

zároveň by nebola zúčtovaná v najbližšej faktúre, táto skutočnosť by sama o sebe nezakladala jeho skutočnú a preukázanú vedomosť o tom, že žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Nemohol vedieť, že suma 10 000 USD nebude zúčtovaná v niektorej z ďalších vystavených faktúr v zmysle zmluvy o dielo, či v záverečnom vyúčtovaní. Navyše súd prvej inštancie sa s námietkou premlčania už v minulosti vysporiadal v rozsudku zo dňa 10.08.2017 (č.l. 205) v bode 16. Tvrdil, že rozsudok je prekvapivý a nepredvídateľný. Súd prvej inštancie sa odklonil od skutočností, ktoré už boli v predchádzajúcom štádiu konania vyriešené a ustálené (otázka vecnej legitímácie či otázka premlčania). Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 17.10.2011 sp.zn. 7 Cdo 42/2010.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca k uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods.1 písm. b), d) a f), neuviedol, akým spôsobom mu súd znemožnil, aby uskutočnil svoje procesné práva, nešpecifikoval inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ani nešpecifikoval na základe akých dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Upozornil, že vec bola na základe žiadosti žalobcu prerušená od 19.05.2005 do roku 2016, a ani od roku 2000 do roku 2005 sa nepojednávalo, z čoho vyplýva, že sa pojednávalo 5 rokov. Ani súd prvej inštancie ani odvolací súd nikdy nevyslovili právny názor, že žalovaný je pasívne legitimovaný. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný pri preberaní predmetnej sumy vystupoval ako štatutárny zástupca spoločnosti T., s.r.o. a opakovane uviedol, že žalobu podal z opatrnosti, nakoľko v konaní sp.zn.17C/237/2000 uplatnil rovnakú sumu na započítanie. Spoločnosť T., s.r.o., nemala v roku 1997 založený dolárový účet, preto si platbu v dolároch uložil na vlastný dolárový účet a alikvotnú čiastku v kurze 33,40 Sk/1 USD uhradil na účet spoločnosti. To, že sa to nepodarilo preukázať, neznamená, že to tak nebolo, inak by bolo nevysvetliteľné, za aké peniaze spoločnosť nakúpila materiál. Preto nikdy nenaplnil skutkovú podstatu žalobcom uvádzaných trestných činov. K otázke premlčania poukázal na výpoveď svedkyne C. ktorá potvrdila jeho tvrdenie o spôsobe úhrady faktúr v nadväznosti na zaplatené zálohy, a na článok V. bod 2 zmluvy. Zálohy boli vyúčtované vždy za príslušný mesiac, preto ak žalobca uhradil faktúru č. 4555/97, v ktorej záloha 10 000 USD (334 000 Sk) zaúčtovaná nebola, je preukázaná skutočná vedomosť žalobcu o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Považoval za irelevantnú námietku, podľa ktorej súd prvej inštancie nešpecifikoval skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia. Žalobca v žalobe špecifikoval právny titul § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu. Bolo by nadbytočné, ak by súd prvej inštancie takto špecifikovaný dôvod dodatočne rozoberal, keď dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 18.11.2021 zopakoval svoju odvolaciu argumentáciu k odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) a f) CSP. Tvrdenia žalovaného k trvaní konania považoval za irelevantné. S poukazom na bod 15. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 10.08.2017 (č.l. 205) poprel tvrdenie žalovaného, že súdy nikdy nevyslovili právny názor, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný. Ďalej zopakoval svoje tvrdenia uvedené v odvolaní. Uviedol, že žalovaný vo vyjadrení zopakoval svoju obranu, ktorá je bezpredmetná vzhľadom na výsledok konania sp.zn. 17C/237/2000. Tvrdil, že žalovaný bol vypočutý ako svedok v konaní sp.zn. 17C/237/2000 a vo výpovedi potvrdil, že predmetnú sumu do účtovníctva spoločnosti nezaviedol. K otázke premlčania a k otázke špecifikácie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl Občianskeho zákonníka zotrval na svojej argumentácii uvedenej v odvolaní.

7. Žalovaný v stanovisku z 21.01.2022 poukázal na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 37/2001 k právu na súdnu ochranu. Ďalej zopakoval svoje tvrdenia z vyjadrenia k odvolaniu. Poukázal na konštatovanie Krajského súdu v Nitre vo veci 15Cob/97/2015-579, podľa ktorého z písomného prehlásenia o prevzatí sumy 10 000 USD U. A. S. od O. S. nevyplýva, že by pri preberaní tejto sumy konal v mene žalobcu (spoločnosti T. s.r.o.) ako jeho vtedajší štatutárny zástupca, a tvrdil, že bolo iba formálnym posúdením písomného potvrdenia o prevzatí sumy. Poukázal na to, že rozsudok zo dňa 10.08.2017 (č.l. 205), ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, bolo zrušené Krajským súdom v Nitre a nikdy nenadobudlo právoplatnosť. Z rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26.02.2016 sp.zn. 15Cob/97/2015-579, nevyplýva záver, že žalovaný je pasívne legitimovaný, a súd prvej inštancie ním nie je viazaný.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 10 000 USD spolu s úrokom z omeškania a trov konania. Žalobe tvrdil, že žalovaný, ako konateľ spoločnosti T. s.r.o., prevzal dňa 05.08.1997 od neho zálohu v uvedenej výške podľa zmluvy o dielo č. 2072/97, avšak túto nepoužil ako čiastkové plnenie žalobcu - objednávateľa podľa zmluvy o dielo, nevložil ju do firmy, nezaúčtoval ju a ani ňou nezaplatil žiaden stavebný materiál ani realizované práce. Žalovaný tvrdil, že nie je pasívne vecne legitimovaný, keďže v čase prevzatia zálohy bol konateľom spoločnosti T. s.r.o., s ktorou bol žalobca v zmluvnom vzťahu. Ako konateľ vystupoval aj pred žalobcom, ktorý mu zálohu ako konateľovi odovzdal a on ju ako konateľ prevzal. Preto mal žalobca správne žalovať spoločnosť T., s.r.o. Ďalej namietal premlčanie uplatneného nároku. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu bol rozsudok súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný prevzal od žalobcu dňa 05.08.1997 sumu 10 000 USD, čo žalovaný potvrdil v písomnom prehlásení, ktoré podpísali obe strany sporu. Z obsahu pripojeného spis Okresného súdu Nitra sp.zn. 17C/237/2000 vyplýva, že žalobca O. S., v procesnom postavení ako žalovaného, si totožnú platbu (10 000 USD) uplatnil aj ako kompenzačnú námietku v rámci obrany voči žalobcom (T., s.r.o.) uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 982 765,90 Sk (32 321,85 eura) titulom vykonaných prác zo zmluvy o dielo zo dňa v znení dodatkov č. 2072/97. V oboch konaniach teda žalobca tvrdil, že sumu 10 000 USD odovzdal žalovanému, ako konateľovi spoločnosti T., s.r.o., v súvislosti s prácami vykonávanými podľa zmluvy o dielo uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou T., s.r.o. podľa zmluvy o dielo č. 2072/97 v znení dodatkov.

12. Podľa § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného k 05.08.1997, ak podnikateľom je fyzická osoba, koná osobne alebo prostredníctvom zástupcu. Právnická osoba koná prostredníctvom štatutárneho orgánu alebo za ňu koná zástupca.

13. Podľa § 13 ods. 2 Obchodného zákonníka účinného k 05.08.1997, ustanovenia tohto zákona o jednotlivých obchodných spoločnostiach a družstve určujú štatutárny orgán, ktorého konanie je konaním podnikateľa, ak je tento orgán zapísaný do obchodného registra.

14. Podľa § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného k 05.08.1997, štatutárnym orgánom spoločnosti je jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva alebo stanovy neurčujú inak.

15. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

16. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

17.1. Odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie v danej veci neaplikoval ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Preto postupoval podľa § 382 CSP a prípisom zo dňa 30.09.2022 vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu uvedených ustanovení z dôvodu, že tieto ustanovenia všeobecne záväzného predpisu v doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a pre rozhodnutie je ich aplikácia rozhodujúca.

17.2. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 31.10.2022 uviedol, že vzhľadom na výzvu odvolacieho súdu bola dôvodná jeho námietka v odvolaní, že nie je zrejmé, z ktorých ustanovení Občianskeho zákonníka súd pri vydaní napadnutého rozsudku vlastne vychádzal a už len z tohto dôvodu je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný a nezákonný. Tvrdil, že do úvahy prichádza právne posúdenie veci ako bezdôvodné obohatenie žalovaného z titulu osobitnej skutkovej podstaty v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (eventuálne podľa ustanovení o zodpovednosti žalovaného za škodu), prípadne ak určité konanie nebude možné subsumovať pod niektorú z osobitných skutkových podstát bezdôvodného obohacovania, postačí, ak takéto konanie vykazuje znaky vyplývajúce z generálnej skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal na rozhodnutia ÚS SR z 23. apríla 2015 sp.zn. II. ÚS 267/2015 a NS SR z 30. apríla 2019, sp.zn. 2Cdo/174/2018 NS SR, z ktorých citoval. Vzhľadom k tomu uviedol že právne posúdenie veci zákonnou povinnosťou súdu a nie strany sporu. Pripomenul, že jednou z osobitných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia je obohatenie získané z nepoctivých zdrojov, resp. nepoctivým spôsobom, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Zopakoval skutkové okolnosti danej veci a svoju argumentáciu z odvolania.

17.3. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 06.10.2022 uviedol, že nie je naplnená žiadna zo skutkových podstát uvedených v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, aby bolo možné posudzovať

právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako bezdôvodné obohatenie. Ak by bol odvolací súd opačného názoru vzniesol opätovne námietku premlčania.

18. Odvolací súd posudzujúc napadnutý rozsudok z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil správny záver. Súd prvej inštancie vychádzal z nespornej skutočnosti, ktorá ani vykonaným dokazovaním nebola vyvrátená a ani žiadnou stranou rozporovaná, a to, že sumu 10 000 USD žalobca odovzdal a žalovaný prijal ako zálohu zo zmluvy o dielo č. 2072/97 uzavretú medzi žalobcom a spoločnosťou T. s.r.o., keďže v čase prijatia zálohy bol žalovaný konateľom uvedenej spoločnosti a osobou oprávnenou prebrať od žalobcu platby zo zmluvy o dielo. Uvedenú skutočnosť žalobca tvrdil konštantne od začatia konania. S alternatívnym výkladom vzťahu sporových strán zo strany žalobcu, podľa ktorého žalovaný vystupoval ako fyzická osoba a konal iba sám za seba, sa súd prvej inštancie nestotožnil. Poukázal na obsah žaloby, z ktorej vyplýva opak, a na skutkové tvrdenia sporových strán, ktoré zhodne uvádzali, že žalovaný prijímal hotovosť ako zálohu zo zmluvy o dielo a ako konateľ spoločnosti T. s.r.o. Tiež poukázal na nepreukázanú existenciu iného vzťahu medzi stranami, ktorý by zo strany žalobcu odôvodňoval odovzdanie sumy 10 000 USD žalovanému, a aj na fakt, že sám žalobca v priebehu konania vedeného na Okresnom súde Nitra sp.zn. 17C/237/2000 dôvodil odovzdanie predmetnej sumy žalovanému ako konateľovi v rámci zálohy na stavbu garáže. Navyše súd prvej inštancie konštatoval, že právnym názorom Krajského súdu v Nitre vo veci sp.zn. 17C/237/2000 nie je viazaný. S poukazom na úpravu štatutárnych orgánov obchodných spoločností v § 13 a § 133 Obchodného zákonníka, v znení účinnom ku dňu odovzdania žalovanej sumy, a s poukazom na výpis z obchodného registra, považoval za nesporné, že žalovaný konal, ako konateľ spoločnosti T., s.r.o., pričom v takom prípade za porušenie povinností konateľ zodpovedá spoločnosti. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaný nie je vecne pasívne legitimovaný. Odvolací súd sa s uvedeným záverom súdu prvej inštancie stotožnil. Zároveň odvolací súd považuje za správny aj výrok o trovách konania, na doplnenie dôvodov iba uvádza, že nárok žalovaného na náhradu trov konania voči žalobcovi, zahŕňa nielen trovy prvoinštančného konania, ale aj trovy predchádzajúceho odvolacieho konania.

19.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že vecná legitimácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu. Strana sporu, ktorá o sebe tvrdí, že je nositeľom práva má aktívnu legitimáciu, a pasívnu legitimáciu má strana sporu, ktorá je nositeľom povinnosti (záväzku). Z dôvodov rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 192/2004 vyplýva, že: „Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania, netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom) alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitimácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.“. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom povinnosti. Ak sa to v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného.

19.2. Z ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí toto obohatenie vydať. Povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vyplýva z konkrétneho právneho dôvodu, na základe ktorého záväzok z bezdôvodného obohatenia vzniká. Konkrétne dôvody upravuje ods. 2 § 451 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

19.3. Podľa § 13 Obchodného zákonníka ak je podnikateľom právnická osoba koná štatutárnym orgánom. Štatutárny orgán teda koná v mene spoločnosti a jeho konanie je konaním spoločnosti, nie konaním osoby vykonávajúcej pôsobnosť štatutárneho orgánu. Kto je štatutárnym orgánom podnikateľa určujú ustanovenia Obchodného zákonníka o jednotlivých obchodných spoločnostiach a družstve.

Podľa § 133 Obchodného zákonníka štatutárnym orgánom spoločnosti s ručením obmedzeným je jeden alebo viac konateľov.

19.4. V danej veci žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, pričom tvrdil, že žalovaný, ako konateľ spoločnosti T. s.r.o., prevzal dňa 05.08.1997 od neho zálohu v žalovanej výške podľa zmluvy o dielo č. 2072/97, avšak túto nepoužil ako čiastkové plnenie žalobcu - objednávateľa podľa zmluvy o dielo, nevložil ju do firmy, nezaúčtoval ju a ani ňou nezaplatil žiaden stavebný materiál ani realizované práce. Tým sa mal žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Žalovaný potvrdil, že v čase prevzatia zálohy bol konateľom spoločnosti T. s.r.o., s ktorou bol žalobca v zmluvnom vzťahu, ako konateľ vystupoval aj pred žalobcom, ktorý mu zálohu ako konateľovi odovzdal a on ju ako konateľ prevzal. Z uvedených nesporných skutkových okolností jednoznačne vyplýva, že žalovaný pri prevzatí žalovanej sumy konal, ako konateľ spoločnosti T., s.r.o., a peniaze prevzal ako zálohu na výkon prác podľa zmluvy o dielo č. 2072/97 uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou T., s.r.o. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 17C/237/2000 odvolací súd v rozsudku zo dňa 23. februára 2016 č.k. 15Cob/97/2015-579, konštatoval, že z vykonaného z dokazovania nevyplývalo, že by žalovaný (O. mal voči žalobcovi (spoločnosti T., s.r.o.) pohľadávky spôsobilé na započítanie, a z toho dôvodu neakceptoval kompenzačné námietky žalovaného vznesené proti pohľadávke žalobcu, okrem iného aj námietku vo výške 11 611,90 eura (prepočet sumy 10 000 USD). Dôvodil obsahom písomného prehlásenia o prevzatí sumy 10 000 USD U. A. S. od žalovaného dňa 05.08.1997, z ktorého nevyplýva že pri preberaní sumy konal v mene žalobcu, ako jeho vtedajší štatutárny zástupca, ako aj skutočnosťou, že predmetná suma sa preukázateľným spôsobom nepremietla účtovníctve žalobcu. Hoci odvolací súd nespochybňuje, že z písomného prehlásenia zo dňa 05.08.1997 (č.l. 3 spisu) nevyplýva, že Ing. A. S. peniaze preberal ako konateľ spoločnosti T., s.r.o., uvedená skutočnosť týmto konaním nebola medzi stranami sporu sporná. Tvrdil ju nielen žalovaný v tomto konaní, ale aj v konaní sp.zn. 17C/237/2000, kde bol vypočutý ako svedok. Rovnako ju tvrdil aj žalobca žalobe a tiež v spore vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 17C/237/2000, kde mal procesné postavenie žalovaného. A pokiaľ ide o skutočnosť, že v tomto konaní, ale ani v konaní sp.zn. 17C/237/2000 nebolo preukázané, že prevzatá suma 10 000 USD nebola zavedená v účtovníctve spoločnosti T., s.r.o., táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu nie je pre posúdenie nároku rozhodujúca, keďže konanie štatutárneho orgánu je konaním právnickej osoby. Ak teda žalovaný nesporne prevzal peniaze od žalobcu, ako konateľ spoločnosti T., s.r.o., a ako zálohu na výkon prác podľa zmluvy o dielo č. 2072/97 uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou T., s.r.o., ide o konanie právnickej osoby. Pokiaľ žalovaný peniaze nevložil na účet alebo do pokladne spoločnosti, v mene ktorej konal, za nesplnenie tejto povinnosti nesie zodpovednosť len voči spoločnosti. Z uvedených dôvodov nie je na strane žalobcu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo vzťahu k žiadnej zo skutkových podstát vyplývajúcich z ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a takýto nárok nevyplýva ani z ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní.

20.1. Žalobca v odvolaní namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces dôvodiac, že súd prvej inštancie konštatoval nedostatok pasívnej vecnej legitimácie, jednak v rozpore so svojim prvým rozsudkom (č.l. 267), ktorý bol odvolacím súdom zrušený z dôvodu nevykonania dôkazov výsluchom svedkov, a navyše po 20-tich rokoch trvania sporu, v priebehu ktorého pasívnu vecnú legitimáciu nikto nespochybnil. S uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožnil. V prvom rade považuje za potrebné uviesť, že súd vecnú legitimáciu skúma vždy, aj keď ju žiadna zo strán sporu nenamietala. V danej veci však žalovaný už v prvom vyjadrení tvrdil, že prevzal žalovanú sumu od žalobcu ako konateľ spoločnosti T., s.r.o., na nákup materiálu na dielo, ktoré spoločnosť realizovala podľa zmluvy. Z toho vyplýva, že sa žalovaný sa necítil byť pasívne vecne legitimovaný v spore. Výslovne namietal, že nie je pasívne vecne legitimovaný v spore vo vyjadrení zo dňa 23.05.2017, ešte pred prvým rozsudkom súdu prvej inštancie. Pokiaľ sa súd prvej inštancie v prvom rozsudku (č.l. 205) ani odvolací súd v zrušujúcom uznesení (č.l. 267) s uvedenou námietkou nezaoberali a vec prejednali, nie je možné vylúčiť, že žalovaného považovali za vecne pasívne legitimovaného. Avšak vzhľadom na absenciu dôvodov v predchádzajúcom prvoinstančnom aj v predchádzajúcom odvolacom rozhodnutí vo vzťahu k vecnej pasívnej legitimácii, odvolací súd k zmene právneho názoru iba uvádza, že so záverom, podľa ktorého žalovaný je vecne pasívne legitimovaný v predmetnej veci sa, vzhľadom na súdom prvej inštancie zistené skutkové okolnosti, nestotožňuje. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu v danej veci pasívna vecná legitimácia žalovaného nie je daná, k čomu poukazuje na dôvody uvedené v bode 19.4., ktoré nepovažuje za potrebné opakovať.

20.2. Odvolací súd nespochybňuje, že súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia neuviedol, ktorou skutkovou podstatou bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka sa spravoval tak, ako to namietal žalobca. Považuje však za potrebné dodať, že nedostatok pasívnej vecnej legitímácie nevyvodil z ustanovení upravujúcich bezdôvodné obohatenie, ale z ustanovení § 13 ods. 1 a 2 a § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka. Na ich základe dospel k záveru, že žalovaný konal v mene spoločnosti T., s.r.o., preto nie je pasívne vecne legitímovaný v tomto spore. Odvolací súd podľa § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovení § 451 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tieto ustanovenia všeobecne záväzného predpisu v doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a pre rozhodnutie je ich aplikácia rozhodujúca. Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie však konštatoval, že na strane žalobcu nie je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému vo vzťahu k žiadnej zo skutkových podstát vyplývajúcich z ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a takýto nárok nevyplýva ani z ustanovenia § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

20.3. Pokiaľ žalobca namietal, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, arbitrárny a nezákonný, s uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožnil. K tomu považuje za potrebné uviesť, že vada konania vymedzená v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručuje v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Požiadavky na riadne zdôvodnenie rozsudku súdu stanovuje ustanovenie § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa neho v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Výkladom citovaného ustanovenia Civilného sporového poriadku pritom treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore úplný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú, a len všeobecné súhrnné zistenia špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, súdom prvej inštancie aplikované právne normy a právne závery, pre ktoré nemožno konštatovať jeho nepreskúmateľnosť a tým inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súdom prvej inštancie neustálil, ktorou skutkovou podstatou bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka sa spravoval, keďže vyhodnotil, že žalovaný nie je pasívne vecne legitímovaný podľa ustanovení § 13 ods. 1 a 2 a § 133 ods. 1 Obchodného zákonníka.

20.4. Žalobca v odvolaní tvrdil, že z dôvodu prerušenia konania do právoplatného skončenia konania vedeného tým istým súdom pod sp.zn. 17C/237/2000, ktoré bolo právoplatne skončené rozsudkom zo dňa 09.04.2015 č.k. 17C/237/2000-545 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra zo dňa 23.02.2016 č.k. 15Cob/97/2015-579, bol súd prvej inštancie podľa § 194 CSP viazaný výsledkom konania sp.zn. 17C/237/2000. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje, keďže ustanovenie § 194 CSP na danú vec v žiadnom prípade nedopadá. Je potrebné však uviesť, že skutočnosť, či žalovaný pri preberaní žalovanej sumy od žalobcu konal v mene spoločnosti T., s.r.o., ako jej konateľ, v konaní sp.zn. 17C/237/2000 nebola preukázaná, z čoho vyplýva záver, že žalovaný O. S. v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Avšak v tomto konaní táto otázka bola nesporná.

20.5. S tvrdením žalobcu, podľa ktorého výsledky dokazovania potvrdzujú, že žalovaný použil sumu 10 000 USD pre svoj vlastný osobný prospech, preto je irelevantná argumentácia súdu prvej inštancie, že pri preberaní sumy 10 000 USD vystupoval ako konateľ spol. T., s.r.o., vzhľadom na špecifiká daného prípadu a výsledok právoplatne skončeného konania vedeného pod sp.zn. 17C/237/2000, sa odvolací súd nestotožňuje. Pokiaľ žalovaný nesporne konal pri preberaní žalovanej sumy ako konateľ spoločnosti T., s.r.o., bolo jeho konanie konaním spoločnosti. Potom otázka, či žalovaný prevzaté peniaze odovzdal spoločnosti (zaevidoval do účtovníctva, nakúpil materiál), alebo nie, nie je vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným rozhodujúca, keďže ide o vzťah medzi konateľom a spoločnosťou, a to vo všetkých rovinách, vrátane zodpovednosti za škodu spôsobenú nesplnením povinnosti odovzdať prevzaté hodnoty do majetku spoločnosti. S námietkou žalobcu, podľa ktorej rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.09.2004 sp.zn. 33 Odo 305/2004 na danú vec nedopadá, sa odvolací súd nestotožňuje, keďže aj v

uvedenom konaní si osoba vykonávajúca pôsobnosť štatutárneho orgánu ponechala peniaze prevzaté od žalobcu, pričom rozhodujúce bolo, že konala v mene spoločnosti, tak ako je tomu v prejednávanej veci. Prerušenie konania, ani dĺžka trvania sporu, nemajú žiadny vplyv na záver, podľa ktorého nie je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného v tomto spore. Námietkami týkajúcimi sa otázky premlčania uplatneného nároku sa odvolací súd nezaoberal, keďže premlčanie nebolo dôvodom zamietnutia žaloby.

21. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).